

Nr 22

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om lättnader i beskattningen för personer med nedsatt skatteförmåga.

(2:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 473 av herrar *Eric Gustaf Peterson* och *Åkesson* samt II: 586 av herrar *Sjöholm* och *Jönsson* i Ingemarsgården har hemställts, att riksdagen för sin del måtte besluta

1) sådan ändring av bestämmelserna rörande extra avdrag för nedsatt skatteförmåga att ifrågavarande avdrags maximibelopp höjes till 5 000 kr. i stället för nu gällande belopp, 4 500 kr.,

2) bemyndiga Kungl. Maj:t att låta utfärda avtrappningsregler för det extra avdraget i syfte att undgå eljest uppkommande hög marginals katt vid avdragets övre gräns, samt

3) att extra avdrag skall kunna medgivas för större, för arbetsförmågans vidmakthållande ofrånkomliga kostnader för läkarvård, medicin, särskild diet o. d. oavsett den skattskyldiges inkomst.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen II: 586.

Vid inkomsttaxeringen kan vissa speciella omständigheter, som anses väsentligen minska skatteförmågan, beaktas genom extra avdrag — utöver ortsavdrag. Det extra avdraget avväges individuellt av beskattningsnämnderna. Dessa är emellertid bundna av en i skatteförfattningarna inskriven ram. Extra avdrag får således enligt nu gällande regler uppgå till högst 4 500 kr.

Huvudregeln om extra avdrag för nedsatt skatteförmåga vid inkomsttaxeringen är intagen i 50 § 2 mom. kommunalskattelagen. Enligt 9 § 2 mom. förordningen om statlig inkomstskatt gäller motsvarande regler även vid taxering till sådan skatt.

Enligt 50 § 2 mom. andra stycket kommunalskattelagen äger taxeringsnämnd och prövningsnämnd medge extra avdrag med högst 4 500 kr. i fråga om skattskyldig vars skatteförmåga under beskattningsåret varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, un-

derhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet». I regel avvägs avdraget i dessa fall med utgångspunkt från de särskilda kostnader som varit förenade med den omständighet som föranlett nedsättningen av skatteförmågan.

Enligt det sistnämnda momentets tredje stycke kan extra avdrag med högst samma belopp, 4 500 kr., också beviljas skattskyldig, vars »inkomst, efter avdrag av därå belöpande skatt, på grund av nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförfvälad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omständighet understigit vad han kan anses hava behövt till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn (existensminimum)». Beträffande skattskyldig med oförsörjda barn må dock avdraget för varje sådant barn ökas med högst 1 000 kr.

Beträffande folkpensionärer gäller en särskild presumtionsregel. Om pensionärens inkomst helt eller till huvudsaklig del utgjorts av folkpension, skall han enligt uttrycklig regel i momentets fjärde stycke — därest särskilda omständigheter inte till annat föranleder — anses ha haft sådan nedsatt skatteförmåga som berättigar till extra avdrag. Avsikten med denna regel är bl. a. att den som för sin försörjning varit helt beroende av folkpension inte skall behöva betala skatt. Det nyss nämnda högsta beloppet för extra avdrag gäller också beträffande folkpensionärerna.

Anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen innehåller närmare föreskrifter angående avdragets bestämmande i vissa fall, därvid detaljreglerna om existensminimum tar det största utrymmet. Beträffande folkpensionärer föreskrives i punkt 2 av anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen att, om skattskyldig för sin försörjning varit helt beroende av vad han uppburit i folkpension, den taxerade inkomsten regelmässigt bör minskas med ett belopp motsvarande vad han sålunda uppburit, dock högst 4 500 kr. Om den skattskyldige mot låg avgift vistats på sjukhus eller annan anstalt eller om hans levnadskostnader rönt inverkan av annan därmed jämförlig omständighet, bör det belopp varmed den taxerade inkomsten enligt vad nyss sagts må minskas jämkas med hänsyn härtill. Om skattskyldig haft annan inkomst (vanligen benämnd sidoinkomst) men folkpensionen likväl utgjort den huvudsakliga delen av hans inkomst, bör den skattskyldige regelmässigt medges ett med hänsyn till omständigheterna jämkat avdrag för nedsatt skatteförmåga. Därest folkpensionen inte uppgått till minst hälften av den sammanlagda inkomsten, bör extra avdrag medgivas allenast då särskilda skäl föranleder därtill.

I syfte att uppnå största möjliga likformighet vid bedömandet av folkpensionärens rätt till extra avdrag har riksskattenämnden fastställt tabeller för beräkning av avdraget vid olika kombinationer mellan folkpension och sidoinkomst. Riksskattenämndens senaste meddelande i ämnet (nr 2/1964 p. 1) gäller fr. o. m. 1964 års taxering. Tabellerna är upprättade med 300-kronors

intervaller för folkpensionen och 200-kronors intervaller i fråga om sidoinkomsten. Vid tabellernas begagnande skall till folkpension räknas faktiskt utgående (d. v. s. med hänsyn till sidoinkomst reducerat) bostadstillägg och andra tillägg. Med sidoinkomst avses enligt anvisningstexten i princip all inkomst utom folkpension, även skattefri inkomst såsom icke skattefri del av livränta enligt 32 § 2 mom. kommunalskattelagen, den del av kapitalinkomst, som motsvaras av utnyttjat extra avdrag, hyresinkomst av schablon-taxerad fastighet, inkomst såsom delägare i dödsbo etc. Riksskattenämnden anför bl. a. att tabellerna endast är hjälpmedel. Vid fastställande av det extra avdraget bör hänsyn sålunda tas till de särskilda förhållanden, som under beskattningsåret kan föreligga i det enskilda fallet. Kostnader på grund av sjukdom bör motivera ett förhöjt extra avdrag. Förmögenhet av inte alltför ringa storleksordning bör i allmänhet föranleda minskning av avdraget. Dock bör förekomsten av en egnahemsfastighet, om den bebos av den skattskyldige, i regel inte påverka avdragets storlek. Därest ingen eller ringa belåning finns kan detta dock vara ett skäl för att minska avdraget. Förekomsten av bankmedel, fordringar eller värdepapper å 10 000—15 000 kr. bör ej medföra någon reducering av det extra avdraget.

Maximibeloppet för extra avdrag, som alltsedan år 1951 — med visst undantag — varit 3 000 kr., blev genom lagstiftning år 1964 höjt till 4 500 kr. Genom prisutvecklingen under mellanliggande år hade maximibeloppet 3 000 kr. kommit att framstå såsom otillräckligt i vissa fall. Höjningen fr. o. m. 1964 års taxering av maximibeloppet till 4 500 kr. jämte — vid avdrag för existensminimum — 1 000 kr. för varje oförsörjt barn föranleddes av att tidigare bestämmelser inte medgav ett fullt hänsynstagande till barnfamiljers existensminimum, då barnens antal översteg två. Vidare räckte inte det extra avdraget alltid till för att tillförsäkra den, vars enda inkomst utgjordes av folkpension, den skattefrihet för folkpensionsförmånerna, som avsetts. Det var framför allt de till folkpensionärer utgående behovsprövade kommunala bostadstilläggen, som på grund av de under senare år stegrade bostadskostnaderna nått sådan höjd inom vissa kommuner, att skattskyldiga utan annan inkomst än folkpension — trots maximalt extra avdrag med 3 000 kr. — fått beskattningsbar inkomst sig påförda.

Frågornas tidigare behandling

Yrkanden av enahanda innebörd som de vilka behandlas i detta betänkande har varit föremål för riksdagens prövning vid lagstiftning i ämnet år 1964 men avvisats på förslag av bevillningsutskottet. Från utskottets sida framhölls (bet. nr 20) — under återopande av vad departementschefen anfört i prop. 1964: 33 — att maximibeloppet 4 500 kr. fick anses tillräckligt för att under de närmaste åren tillgodose behovet av extra avdrag för folk-

1† Bihang till riksdagens protokoll 1965, 7 saml. Nr 22

pensionärer och för sådan nedsättning av skatteförmågan som orsakas av sjukdom, olyckshändelse, ålderdom och underhåll av andra närstående än barn. Den föreslagna höjningen till 4 500 kr. fick ses som en provisorisk lösning i avvaktan på resultatet av allmänna skatteberedningens utredning om ortsavdragens storlek och andra väsentliga frågor inom skattesystemet.

Beträffande yrkandet att bestämmelserna om det extra avdraget måtte kompletteras med en avtrappningsregel för att inte en mindre inkomst vid sidan av folkpensionen skulle medföra en hård marginalbeskattning av denna extrainkomst åberopade utskottet att riksskattenämndens tidigare anvisningar angående extra avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer (nr 2/1963 p. 1) torde ha bidragit till större enhetlighet vid taxeringen men att tröskelproblem otvivelaktigt kvarstod. Om förslaget i propositionen antogs av riksdagen, torde nya anvisningar förväntas bli utarbetade inom riksskattenämnden, därvid avtrappningsproblemet torde komma att beaktas i vissa avseenden.

Vad slulligen angår yrkandet att extra avdrag skall kunna medges för större, för arbetsförmågans vidmakthållande ofrånkomliga kostnader för läkarvård etc. oavsett den skattskyldiges inkomst anförde utskottet, att frågan om extra avdrag för nedsatt skatteförmåga givetvis måste bedömas med beaktande av den skattskyldiges ekonomiska ställning. Utskottet kunde därför inte medverka till införande av en avdragsrätt, som skulle föreligga oavsett storleken av den skattskyldiges inkomst. Utskottet erinrade emellertid om att i praxis under alldeles speciella omständigheter extra avdrag medgivits vid så höga årsinkomster som mellan 30 000 och 40 000 kr. Utskottet erinrade också om ett rättsfall (RÅ 1961 ref. 53), enligt vilket en valthornist erhållit avdrag för kostnader för anbringande av en tandbrygga av guld, dock inte i form av extra avdrag, utan såsom kostnad i förvärvskälla.

Motionerna

I motionerna berörs inledningsvis frågan om förhöjt avdrag. Motionärerna framhåller som väsentligt att det extra avdragets maximibelopp bestämmes så, att det jämte ortsavdraget minst täcker ålderspensionen samt de utgående inkomstprövade folkpensionsförmånerna. Härvid måste beaktas att bostadstilläggen i de större städerna på grund av de högre bostadskostnaderna där utgår med betydligt större belopp än vad som är fallet i riket i övrigt. För att en folkpensionär skall undgå en kännbar marginalbeskattning för en mindre inkomst vid sidan om folkpensionsförmånerna bör det extra avdraget täcka en viss marginal utöver nämnda förmåner. Ehuru motionärerna främst har folkpensionärerna i åtanke bör det föreslagna maximibeloppet 5 000 kr. gälla för såväl denna kategori av skattskyldiga som för andra skattskyldiga med väsentligen nedsatt skatteförmåga.

Den av motionärerna föreslagna höjningen av maximibeloppet för med sig att riksskattenämnden bör utarbeta nya anvisningar. Härvid framstår det som i hög grad önskvärt att avtrappningen göres mjukare än vad som hittills varit fallet, särskilt med beaktande av den vid extrainkomst av viss storlek samtidigt inträdande reduktionen av kommunalt bostadstillägg och hustrutillägg.

Avslutningsvis framhåller motionärerna att kostnader i samband med långvarig sjukdom i avdragshänseende beaktas i praxis endast om den skattskyldiges inkomst blivit väsentligt nedsatt på grund av sjukdom och inte överstiger visst belopp. Motionärerna avser dels de fall då arbetsförmågan vid en långvarig sjukdom kan upprätthållas med kontinuerlig medicinsk behandling, dels ock sådana sjuka — t. ex. diabetiker — som endast genom viss kostnadskrävande diet är i stånd att kunna arbeta. Avdrag för kostnader som varit betydande och ofrånkomliga för upprätthållande av arbetsförmågan synes enligt motionärernas mening böra medgivas inom ramen för det extra avdraget för nedsatt skatteförmåga.

Utskottet

Genom beslut av 1964 års riksdag antogs nya regler om avdrag för nedsatt skatteförmåga. De nya bestämmelserna, vilka tillämpats första gången vid 1964 års taxering, innebär i huvudsak att maximum för extra avdrag för nedsatt skatteförmåga höjts från 3 000 kr. till 4 500 kr. Maximibeloppet skall dock för sådana barnfamiljer, vilkas inkomst understiger existensminimum, kunna höjas med 1 000 kr. för varje oförsörjt barn.

I de förevarande motionerna framställs yrkande om ett till 5 000 kr. förhöjt maximiavdrag för nedsatt skatteförmåga. Såsom skäl härför åberopar motionärerna att det nuvarande avdraget synes ge en för folkpensionärer alltför knapp marginal. Motionärerna beaktar främst folkpensionärernas förhållanden men anser att det av dem föreslagna maximibeloppet 5 000 kr. bör gälla alla kategorier av skattskyldiga med nedsatt skatteförmåga.

Den år 1964 beslutade höjningen av maximiavdraget från 3 000 kr. till 4 500 kr. föranleddes närmast av att det tidigare gällande maximibeloppet på grund av penningvärdeförändringen i vissa fall visade sig otillräckligt. I samband med tillkomsten av de nya avdragsreglerna framhöll departementschefen (prop. 1964: 33) att maximibeloppet å 4 500 kr. fick anses tillräckligt för att under de närmaste åren tillgodose behovet av extra avdrag för folkpensionärer och för sådan nedsättning av skatteförmågan, som förorsakas av sjukdom, olyckshändelse, ålderdom och underhåll av andra närstående än barn. Detta uttalande, vartill 1964 års bevillningsutskott anslöt sig i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 20, bör enligt utskottets mening alljämt äga giltighet. Härtill kommer att i proposition nr 14 till innevaran-

de års riksdag framlagts förslag om införande av ett schablonavdrag för kommunalskatt vid den statliga inkomsttaxeringen som kan förväntas bereda de kategorier av skattskyldiga, som motionärerna avser, inte oväsentliga lättnader i beskattningen. Med hänsyn till det anförda anser utskottet sig inte kunna biträda yrkandet om ett förhöjt maximiavdrag för nedsatt skatteförmåga.

Jämsides med förslaget om ett till 5 000 kr. förhöjt maximiavdrag yrkas i motionerna att åt riksskattenämnden måtte uppdragas att utarbeta nya anvisningar i fråga om avdraget för nedsatt skatteförmåga. Därvid framstår det enligt motionärernas mening såsom särskilt angeläget att avtrappningsregler utformas, som tar vederbörlig hänsyn till att i folkpensionen ingående bostads- och hustrutillägg vid extrainkomst av viss storlek blir föremål för reduktion. Härigenom skulle man kunna undgå eljest uppkommande hög marginals katt vid avdragets övre gräns.

Utskottet vill med anledning härav framhålla att riksskattenämnden, efter tillkomsten av 1964 års lagstiftning i ämnet, utfärdat nya anvisningar i fråga om avdrag för nedsatt skatteförmåga (nr 2/1964 p. 1). I dessa anvisningar redovisas i tabellform de skattelindringsavdrag som bör tillkomma gifta och ogifta folkpensionärer vid skilda sidoinkomster. Det bör understrykas att riksskattenämnden vid utarbetandet av anvisningarna så gott sig göra låter beaktat det av motionärerna påtalade avtrappningsproblemet. Härtill kommer att anvisningarna endast är avsedda som hjälpmedel och att sålunda vid fastställande av det extra avdraget hänsyn bör tagas till de speciella förhållanden, som under beskattningsåret kan föreligga i det särskilda fallet.

Motionärerna yrkar slutligen att extra avdrag, oavsett den skattskyldiges inkomst, skall kunna medges för sådana större kostnader för läkarvård, medicin, särskild diet o. d. vilka varit för arbetsförmågans vidmakthållande ofrånkomliga.

Utskottet vill med anledning härav understryka att enligt utskottets uppfattning den skattskyldiges ekonomiska ställning bör vara avgörande för om extra avdrag för nedsatt skatteförmåga skall medges. Skatteförmågan kan för en skattskyldig med mera betydande inkomst knappast anses vara väsentligen nedsatt med mindre han fått vidkännas en betydande ekonomisk utgift. Frågan i vilket inkomstläge ett fixerat kostnadsbelopp skall anses ha medfört väsentligen nedsatt skatteförmåga är självfallet inte lätt att besvara. Praxis' bedömning av avdragsrätten varierar, naturligt nog, de olika länen emellan men torde knappast kunna sägas vara restriktiv. Under speciella omständigheter har således extra avdrag medgivits i så höga inkomstlägen som mellan 30 000—40 000 kr.

Motionärerna synes vilja göra avdragsrätten beroende av att kostnaderna är nödvändiga för intäkternas förvärvande och bibehållande. Därvid tycks de särskilt ha haft diabetikerna i åtanke, vilka endast genom viss medic-

nering eller kostnadskrävande diet är i stånd att kunna arbeta. Utskottet vill med anledning härav erinra om att diabetiker ävensom vissa andra kroniskt sjuka, vilka är sjukförsäkrade enligt lagen om allmän sjukförsäkring, regelmässigt äger rätt till kostnadsfria läkemedel.

Utskottet vill inte bestrida att de kostnader som bl. a. diabetikerna härutöver åsamkas, främst på grund av den särskilda diet de är tvingade hålla, kan vara mycket betungande. Enligt utskottets mening skulle det inte minst med hänsyn till skatteförmågeprincipen vara till fördel om man i större utsträckning än som nu sker vid beskattningen kunde beakta de merutgifter som sjukdom kan medföra.

Enligt vad utskottet erfarit är emellertid detta spörsmål på grund av en särskild framställning redan föremål för uppmärksamhet bl. a. inom riksskattenämnden. Det är således inte uteslutet att frågan efter av nämnden verkställd utredning kan erhålla en lösning som tillgodoser motionärernas krav.

Med det anförda anser utskottet sig ha besvarat motionerna även i denna del.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 473 av herrar Eric Gustaf Peterson och Åkesson samt II: 586 av herrar Sjöholm och Jönsson i Ingemarsgården om lättnader i beskattningen för personer med nedsatt skatteförmåga icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 25 mars 1965

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herr John Ericsson, fröken Ranmark, herrar Yngve Nilsson, Wärnberg, Tage Johansson, Billman, Paul Jansson, Sundin, Ottosson och Skårman; samt

från andra kammaren: herrar Brandt, Allard, Kärrlander, Engkvist, fru Nettelbrandt, herrar Andersson i Essvik, Enskog, Boo, Nilsson i Svalöv och Dahlgren.

Reservation

av herrar *Billman*, *Skårman*, fru *Nettelbrandt* och herr *Enskog*, vilka *A. dels* ansett att det avsnitt av utskottets yttrande, som börjar på s. 5 med orden »Den år» och slutar på s. 7 med orden »denna del» bort ha följande lydelse:

Den generella rätten till extra avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionär, som har folkpensionsförmån såsom enda kontanta inkomst, har till syfte att möjliggöra att sådan folkpensionär blir befriad från inkomstskatt. Det är då, såsom framhålles i motionerna, viktigt att det extra avdragets maximibelopp bestämmes så att det jämte ortsavdraget minst täcker ålderspension jämte utgående inkomstprövad folkpensionsförmån (kommunalt bostadstillägg och hustrutillägg). Vidare måste beaktas att bostadstilläggen i de större städerna på grund av de högre bostadskostnaderna där utgår med särskilt stora belopp. För att undgå kännbar marginalbeskattning för en mindre inkomst vid sidan om folkpensionsförmånerna bör det extra avdraget täcka en viss marginal utöver dessa förmåner. Med utgångspunkt från här nämnda förhållanden anser utskottet, att ett maximibelopp av 4 500 kr. inte ger önskvärt utrymme. Det i motionerna föreslagna maximibeloppet om 5 000 kr. finner utskottet bättre avvägt. Utskottet tillstyrker därför detta motionsförslag.

Jämsides med förslaget om ett till 5 000 kr. förhöjt maximiavdrag yrkas i motionerna att åt riksskattenämnden måtte uppdragas att utarbela nya anvisningar i fråga om avdraget för nedsatt skatteförmåga. Därvid framstår det enligt motionärernas mening såsom särskilt angeläget att avtrappningsregler utformas, som tar vederbörlig hänsyn till att i folkpensionen ingående bostads- och hustrutillägg vid extrainkomst av viss storlek blir föremål för reduktion. Härigenom skulle man kunna undgå eljest uppkommande hög marginalskatt vid avdragets övre gräns.

Riksskattenämnden utfärdade förra året anvisningar till ledning för taxeringsmyndigheterna angående extra avdrag för nedsatt skatteförmåga (nr 2/1964 p. 1). Dessa anvisningar med åtföljande tabeller torde ha bidragit till större enhetlighet vid taxeringen, men otvivelaktigt kvarstår tröskelproblem. Med anledning av den ändring av det extra avdragets maximibelopp, som utskottet tillstyrker, bör riksskattenämnden utfärda nya anvisningar. Det framstår enligt utskottets mening önskvärt att därvid avtrappningen göres mindre snäv än för närvarande. Särskilt vill utskottet framhålla angelägenheten av att avtrappningsreglerna i fråga om det extra avdraget utformas med beaktande av den vid extrainkomst av viss storlek samtidigt inträdande reduktionen av det kommunala bostadstillägget och hustrutillägget, så att den sammanlagda marginalbeskattningen lindras i förhållande till nuläget. Utskottet föreslår att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t

måtte ge till känna vad utskottet här anfört i fråga om anvisningarna för avtrappningen av det extra avdraget i syfte att undvika annars uppkommande hård marginalbeskattning av mindre inkomst vid sidan av folkpension.

Motionärerna yrkar slutligen att extra avdrag, oavsett den skattskyldiges inkomst, skall kunna medges för sådana större kostnader för läkarvård, medicin, särskild diet o. d., vilka varit för arbetsförmågans vidmakthållande ofrånkomliga.

De fall som motionärerna åsyftar gäller skattskyldiga som drabbas av långvarig sjukdom, ehuru av sådan karaktär att en kontinuerlig medicinsk behandling eller särskild kostnadskrävande diet kan upprätthålla arbetsförmågan. Motionärerna har här bl. a. haft diabetikerna i åtanke. Utskottet delar motionärernas uppfattning att hittills tillämpad praxis synes vara alltför restriktiv. Större hänsyn än för närvarande bör enligt utskottets mening tas till det av motionärerna påpekade förhållandet, att den medicinska behandlingen eller den kostnadskrävande dieten varit nödvändig för arbetsförmågans upprätthållande. Har kostnaderna varit betydande synes avdrag kunna komma i fråga inom ramen för det extra avdraget för nedsatt skatteförmåga. Praxis i fråga om avdrag för dessa kostnader synes icke vara enhetlig, och bestämmelserna synes få en ojämn tillämpning mellan de olika beskattningsnämnderna. Enligt utskottets mening bör riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ge till känna vad utskottet härvidlag anfört.

B. *dels ock* ansett att utskottet bort hemställa,

- 1) att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 473 av herrar Eric Gustaf Peterson och Åkesson samt II: 586 av herrar Sjöholm och Jönsson i Ingemarsgården, antaga följande

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 50 § 2 mom. och punkt 2 av anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 50 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt punkt 2 av anvisningarna till 50 § samma lag skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

50 §.

2 mom. För fysisk — — — kronor, bortfaller.

Finnes skattskyldigs skatteförmåga under beskattningsåret hava varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt

tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet, må efter taxeringsnämndens eller, om besvär anförts eller ock särskild framställning därom gjorts senast den 30 juni året näst efter taxeringsåret, prövningsnämndens beprövande den skattskyldiges taxerade inkomst minskas, förutom med kommunalt Ortsavdrag, med ytterligare ett efter omständigheterna avpassat belopp, dock högst 5 000 kronor. Har skattskyldig på grund av jämkning vid beräkning av sjömansskatt åtnjutit avdrag för nedsatt skatteförmåga, skall avdrag, som avses i detta stycke, minskas med det belopp, varmed jämkning medgivits.

Om skattskyldig — — — motsvarande tillämpning.

Skattskyldig, vars — — — stycket förmåles.

Vad härefter — — — beskattningsbar inkomst.

Anvisningar

till 50 §.

2. Därest skattskyldig varit för sin försörjning *helt* beroende av vad han i form av folkpension uppburit, bör den taxerade inkomsten regelmässigt minskas med ett belopp motsvarande vad han sålunda uppburit, dock högst 5 000 kronor. Om den skattskyldige mot låg avgift vistats å sjukhus eller annan anstalt eller om hans levnadskostnader rönt inverkan av annan därmed jämförlig omständighet, bör det belopp, varmed den taxerade inkomsten enligt vad nyss sagts må minskas, jämkas med hänsyn därtill.

Om skattskyldig — — — nedsatt skatteförmåga.

Därest folkpensionen — — — därtill föranleda.

2) att riksdagen måtte i anledning av de likalydande motionerna I: 473 av herrar Eric Gustaf Peterson och Åkeson samt II: 586 av herrar Sjöholm och Jönsson i Ingemarsgården i skrivelse till Kungl. Maj:t giva till känna vad utskottet anfört angående möjlighet till avdrag för kostnader för läkare, läkemedel och särskild diet vid långvarig sjukdom samt i fråga om utarbetandet av sådana regler för avtrappningen av det extra avdraget, att annars uppkommande hård marginalbeskattning av mindre inkomst vid sidan av folkpension undviks.